

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 3359

гр. София, 23.01.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 126 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и трети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **БИЛЯНА МАГДЕЛИНОВА**

като разгледа докладваното от **БИЛЯНА МАГДЕЛИНОВА** Гражданско дело № 20231110140454 по описа за 2023 година

В изпълнение нормата на чл. 140, ал.1 и ал.3 и чл.146, ал.4 от ГПК съдът приема, че исковата молба е редовна и процесуално допустима, поради което следва да се произнесе по допускане на доказателствата, да насрочи делото за разглеждане в открито съдебно заседание и да съобщи на страните проекта си за доклад на делото.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

Насрочва делото за разглеждане в открито съдебно заседание на 14.03.2024г. от 14.00 часа, за когато да се призоват страните.

Изготвя следния проектодоклад по делото:

Ищецът А. М. Д. е предявил срещу ответника „Уиз Еър Унгария Црт. чрез клон с фирма „Уиз Еър Унгария Црт. клон България“ кумулативно обективно съединени икове, както следва:

- 1) Обявяване за недействителна разпоредбата на чл. 1 от сключения на 16.11.2021 г. между страните трудов договор в частта, с която се установява срочност на договора, поради противоречието ѝ с разпоредбите на чл. 68, ал. 4 от КТ във вр. с § 1, т. 8 от КТ и чл. 8, ал. 1 от КТ;
2. Признаване за незаконно и отменено уволнението на ищеца, извършено от ответника със Заповед № 22316 от 16.05.2023 г. на основание чл. 325, ал. 1, т. 3 от КТ и да бъде възстановен ищеца на заеманата преди уволнението му длъжност ;
3. Осъждане на ответника да заплати на ищеца обезщетение по чл. 225 от КТ в размер на 14 856,36 лв. за времето, през което последният е останал без работа вследствие на незаконното уволнение през периода от 19.05.2023 г. до 19.11.2023 г., както законната лихва върху присъдената сума от датата на решението на съда до окончателното изплащане на сумата.

4. Осъждане на ответника да заплати сумата от 10 733.92 лв., представляваща сбора от неизплатените от ответника „секторни плащания“, посочени в колона 5 от Таблица 1 по-горе, дължими на ищеца за периода от 01.12.2021 г. до 19.05.2023 г. включително;
5. Осъждане на ответника да заплати сумата от 4 502.76 лв., представляваща сбора от неплатените от ответника командировъчни нари по смисъла на Раздел IV от Наредбата за служебните командировки и специализациите в чужбина, посочени в колона 5 от Таблица 2 по-горе, дължими на ищеца за периода от 01.12.2021 г. до 19.05.2023г. включително;
- 6.Осъждане на ответника да заплати сумата от 702.78 лв., представляваща сбора от неизплатените от ответника възнаграждения по чл. 177 от КТ, посочени в колона 8 от Таблица 3 по-горе, дължими за дните, през които ищецът е ползвал платен годишен отпуск през месеците, отбелязани в колона 1 от споменатата таблица;
7. Осъждане на ответника да заплати сумата от 819.59 лв., представляваща неизплатено от ответника възнаграждение за работа през дните на официалните празници, посочено в колона 4 от Таблица № 5. през периода от 01.12.2021 г. до 19.05.2023г. включително;
8. Осъждане на ответника да заплати сумата от 389.12 лв., представляваща неизплатената част от дължимото от ответника обезщетение по чл. 224. ал. 1 от КТ;
9. Осъждане на ответника да заплати на ищеца законната лихва върху всяко от секторните плащания, посочени в колона 5 от Таблица 1 по-горе, за периода от падежа на съответното плащане, посочен в колона 6 от същата таблица, до 19.07.2023 г. включително, в общ размер на 789.52 лв.;
10. Осъждане на ответника да заплати на ищеца законната лихва върху всяко от неизплатените възнаграждения по чл. 177 от КТ, посочени в колона 2 от Таблица 4 по-горе, за периода от падежа на съответното плащане, посочен в колона 3 от същата таблица, до 19.07.2023 г. включително, в общ размер на 45.41 лв.;
11. Осъждане на ответника да заплати на ищеца законната лихва върху неизплатеното от ответника възнаграждение за работа през дните на официалните празници, посочено в колона 4 от Таблица № 5, за периода от падежа на съответното плащане, посочено в колона 5 от същата таблица, до 19.07.2023 г. включително, в размер на 60.03 лв.;
- 12.Осъждане на ответника да заплати законната лихва върху присъдените главници от датата на исковата молба до окончателното им изплащане.
13. ПРИ УСЛОВИЯТА на евентуалност е предявен иск за обявяване за недействителна поради противоречието ѝ със закона и поради заобикаляне на закона следната клауза от чл. 56 от трудовия договор от 16.11.2021 г. и допълнителното споразумение към него, а именно: „*Страните изрично се съгласяват и признават, че сумата за първите два планирани и приключени сектора за всеки ден ще се считат включени в размера на основната брутна заплата на служителя съгласно чл. 56 и Работодателят няма да прави отделни плащания за тези сектори*“.

В исковата молба са изложени съображения, че на 16.11.2021 г. между страните е сключен на основание чл. 68, ал. 4, във връзка с чл. 68, ал. 1, т. 1 от Кодекса на труда трудов договор, по силата на който ищецът е назначен на длъжност „Младши член на кабинния екипаж“ с код съгласно НКПД-201151113006. На 19.11.2021 г. ищецът постъпил на работа при работодателя, като до прекратяването на трудовото му правоотношение от последния със Заповед № 22316/16.05.2023 г., считано от 19.05.2023г. работил на пълно работно време и добросъвестно изпълнявал трудовите си задължения. Трудовият договор от 16.11.2021 г. е сключен за срок от 18 месеца, който започва на 19.11.2021г. В преамбюла на същия фигурира текст според който „Работодателят работи на база на летен график/зимен график. Зимният график съдържа по- малко полети, в резултат на намаления брой пътници през този период. Във връзка с изложеното по-горе съществуват специфични пазарни и оперативни основания:

-Поради сезонния характер на авиационната дейност, разликата между слаб и силен сезон изисква различни модели на назначаване на персонала:

-Поради различни външни пазарни фактори, авиационният сектор е по-чувствителен към тях в сравнение с други несезонни дейности и поради това перспективите за планиране на капацитета са ограничени“

Според ищеца горесцитираният текст е включен в преамбюла на трудовия договор от 16.11.2021 г. по почин на работодателя с оглед спазване на изискванията на чл. 68, ал. 4 от КТ, които предвиждат, че по изключение срочен трудов договор по чл.68 ал.1, т. 1 за срок най-малко една година може да се сключва за работи и дейности, които нямат временен, сезонен или краткотраен характер. Такъв трудов договор може да се сключи и за по-кратък срок по писмено искане на работника или служителя. В тези случаи срочният трудов договор по чл.68, ал. 1, т. 1 със същия работник или служител за същата работа може да се сключва повторно само веднъж за срок най-малко една година". Излага доводи, че работата която ищецът е извършвал до прекратяването на трудовото му правоотношение не е имала нито временен, нито сезонен, нито е била краткотрайна. Въпреки съдържанието на преамбюла на трудовия договор от 16.11.2021г. счита разпоредбата на чл. 1 от същия за *недействителна поради* противоречие с императивните изисквания, съдържащи се в чл. 68, ал. 4, изр. 1 и 3 от КТ във връзка с § 1, т. 8 от допълнителните разпоредби на КТ. Към датата на сключване на трудовия договор от 16.11.2021 г. *не съществуват* конкретни икономически, технологически, финансови, пазарни и други обективни причини от подобен характер", които евентуално биха могли да обусловят срочния характер на договора. Според ищеца, с оглед изложеното трудовият договор от 16.11.2021 г. следва да се счита за сключен за неопределено време (арг. от чл. 68, ал. 5 от КТ), поради което работодателят не е могъл *законосъобразно* да го прекрати на основание чл. 325, ал. 1, т. 3 от КТ, какъвто опит е направил със Заповед № 22316/16.05.2023 г. за прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца, връчена на 19.05.2023г. Позовава се на трайната практика на Върховния касационен съд, обективирана в решение № 168 от 02.07.2018 г. по гр. д. № 4558/2017 г. на ВКС, IV г. о. Счита, че ответното дружество не е имало право да сключи срочен трудов

договор с ищеца към датата на сключване на трудовия договор от 16.11.2021г., като изложените в последния договор причини за сключването му не са съответствали на съществуващата към релевантния момент обективна действителност и по никакъв начин не са свързани с изпълняваната от ищеца трудова функция. Предвид изложеното, счита че клаузата за срок на трудовия договор от 16.11.2021 г. противоречи на императивната разпоредба на чл. 68, ал. 4 КТ, което обуславя правния интерес на ищеца да поиска от съда да обяви споменатата клауза за недействителна, особено след като се вземе предвид обстоятелството, че работодателят се е позовал именно на тази клауза, за да прекрати трудовото правоотношение с ищеца. Предвид обстоятелството, че клаузата, установяваща срочност на трудовия договор е недействителна, работодателят не е разполагал с възможността да прекрати същия на основание чл. 325, ал. 1, т. 3 от КТ. Въпреки това със Заповед № 22316 от 16.05.2023г. Уиз Еър прекратява трудовото правоотношение с ищеца, считано от 19.05.2023г. На 19.08.2022 г. страните сключили допълнително споразумение, според което считано от 21.08.2022 г. работодателят наема Служителя да изпълнява длъжността „Стьюард/стюардеса“. Предвидено е че Считано от 21.08.2022 г. настоящият текст на чл. 5. б. „а“ от Основния договор се изменя, като служителят ще има право да получава брутна заплата в размер на 13 148.00 лв. годишно за своите услуги, платима на 12 равни месечни вноски ежемесечно в зависимост от броя на месеците, действително отработени при работодателя. Страните се съгласяват, че общата брутна заплата на Служителя ще включва всички допълнителни месечни възнаграждения с постоянен характер, дължими на Служителя съгласно задължителните разпоредби на българския Кодекс на труда, а именно: основна заплата: бруто 8686.00 лв. годишно, т.е. 723.83 лв. на месец; брутна еднократна сума от 677.00 лв. годишно за допълнителна работа, извършена извън графика на дневна база. или над изискваните работни часове, или в почивен ден в съответствие с чл. 143 от българския Кодекс на труда; брутна еднократна сума от 1353.00 лв. годишно за часовете, през които се полага дежурство в условията на постоянно разположение на повикване или е извикан на работа по време на дежурство в условията на постоянно разположение на повикване; брутна еднократна сума от 2029.00 лв. годишно за работните часове по време на следобедни и нощни смени; брутна еднократна сума от 403.00 лв. годишно за прослужено време години към датата на настоящия договор. Считано от 21.08.2022 г. на основание чл. 119 от българския Кодекс на труда. Страните с настоящото се съгласяват да заменят съответните разпоредби от трудовия договор, сключен между тях относно сумата на заплатата, както следва: „След всеки планиран и приключен сектор Работодателят ще заплаща на служителю така нареченото „секторно плащане“. Страните изрично се съгласяват и признават, че сумата за първите два планирани и приключени сектора за всеки ден ще се считат включени в размера на основната брутна заплата на служителю съгласно чл. 56 и работодателят няма да прави отделни плащания за тези сектори. Страните се съгласяват, че към момента на подписването на настоящия договор размерът на всяко стандартно секторно плащане за секторите, приключени от Служителя в един ден в допълнение на първите два сектора (т.е. за всеки 3-ти, 4-ти, 5-ти. т.н. сектор в един ден) ще бъде 28.00 лева (двадесет и осем български лева), бруто, като тази сума ще

бъде допълнително плащана от Работодателя ежемесечно.

Излага съображения, че въз основа на сключения трудов договори и допълнително споразумение към него. както и политиката за възнагражденията на Уиз Еър през периода от 01.12.2021 г. до 19.05.2023 г. е следвало ежемесечно да се начисляват и заплащат на ищеца (след като преди това удържат дължимите от последната здравноосигурителни и социалноосигурителни вноски и данък върху доходите) в срок до 10-то число на месеца, следващ месеца за който се дължат съответните суми, най-малко следните трудови възнаграждения и командировъчни пари: а) т. нар. „брутна заплата“ но чл. 5, буква (точка) „а“ от трудовия договор от 16.11.2021 г., представляващо 1/12 от сбора от „основна (базисна) заплата“ и уговорените в съответния трудов договор допълнителни трудови възнаграждения е постоянен характер, наричани от работодателя „брутни еднократни суми“; б) „секторно плащане“ 2023 г. като се позовава именно на разпоредбата на чл. 325, ал. 1, т. 3 от КТ. в) командировъчни пари по раздел IV от Наредбата за служебните командировки и специализациите в чужбина в размер на 55.00 евро за всеки ден, през който ищецът е бил член на екипажа на оперирано от ответника въздухоплавателно средство, изпълняващо международен рейс; и г) други допълнителни възнаграждения с непостоянен характер (како например месечната комисиона в размер на процент от реализираните през съответния месец продажби на продукти на борда на самолети на У из Еър) и допълнителни командировъчни пари (наричани във фишовете за работна заплата „DA“ (daily allowance), начислявани и изплащани в съответствие с вътрешните актове и политики за възнаграждение на ответното дружество. Изложени са съображения, че в противоречие с клаузите на трудовия договор от 16.11.2021 г. и/или разпоредбата на чл. 4, ал. 2 и чл. 16, ал. 2, т. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата във вр. е чл. 242 от КТ и чл. 247 от КТ ответникът не е начислявал и не е изплащал в пълен размер дължимите съгласно трудовия договор и закона „секторни плащания“. В нарушение на чл. 17, ал. 1, т. 2 не е взел предвид всички дължими секторни плащания (включително плащанията за първите два изпълнени сектора през съответния ден и съответната добавка за всеки изпълнен „среден“, „дълъг“ и „свърхдълъг“ сектор) и е заплащал на ищеца по-ниско по размер възнаграждение по чл. 177, ал. 1 от КТ за дните, през които последният е ползвал платен годишен отпуск през периода от 01.09.2022 г. до 31.12.2022 г. включително. Дори в случаите когато ответникът е начислявал секторни плащания, същият въобще не ги е вземал предвид при изчисляването на дължимото на ищеца възнаграждение по чл. 177 от КТ. Възнаграждението по чл. 177 от КТ е начислявано в противоречие действащата в Уиз Еър политика за отпуските, според която „базата за изчисляване е среднодневното възнаграждение на служителя за последния календарен месец, предхождащ ползването на отпуска, през който служителят е работил ефективно най-малко 10 работни дни“. Видно от приетата формулировка, работодателят е въвел по-благоприятен режим за изчисляване на възнаграждението по чл. 177 от КТ, като е предвидил при изчисляване на това възнаграждение да се включват всички получавани от ищеца елементи на възнаграждението му (включително тези с непостоянен характер, като комисиони и др.), а не само елементите на брутното трудово възнаграждение.

Излага, че ответникът следва да заплати на ищеца и законната лихва върху неизплатените от дружеството трудови възнаграждения за работа през дните на официалните празници, за периода от падежа на съответното плащане до окончателното изплащане на съответната сума.

Към датата на прекратяване на трудовия договор от 16.11.2021 г. ищецът е имал неизползван платен годишен отпуск в размер на 40 дни, като на същия е следвало да се изплати обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ в размер, определен съгласно разпоредбите на чл. 177 от КТ и чл. 17, ал. 1 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Въпреки това, в нарушение на разпоредбите на НСОПЗ и по-специално на чл. 17, ал. 1, т. 2 от същата във вр. с. чл. 177 от КТ и чл. 224, ал. 2 от КТ, на ищецът е изплатено обезщетение по чл. 224, ал. 1 от КТ, като размерът на обезщетението, е определен без да се вземе предвид общия размер на „секторните плащания“ (включително плащанията за първите два изпълнени сектора през съответния ден и съответната добавка за всеки изпълнен „среден“, „дълъг“ и „свърхдълъг“ сектор), които ищецът е следвало да получи за „месеца, предхождащ месеца, в който е възникнало основанията за съответното обезщетение“, поради което счита ответникът за дължен да заплати разликата между платеното и реално дължимото обезщетение за неизползван платен годишен отпуск.

В резултат на незаконното уволнение ищецът останал без работа, поради което Уиз Еър следва да му заплати обезщетението предвидено в чл. 344, ал. I, т. 3 от КТ за периода от 19.05.2023 г. до 19.11.2023 г., като размерът му определя на база на сбора от всички възнаграждения по чл. 17, ал. 1 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, които работодателят е начислил (или е следвало да начисли) на ищеца за последния отработен от него пълен месец, предхождащ месеца, в който е възникнало основанията за претенд и рамото обезщетението (а именно месец октомври 2022 г.), в т. ч. „възнаграждението му над основната работна заплата, определено според прилаганите системи за заплащане на труда“. Макар че през месец октомври 2022 г. ищецът е приключил общо 37 сектора, работодателят му (без да е налице основание за това) е начислил и изплатил „секторно плащане“ само в намален, а не в пълен размер, като последното обстоятелство не следва да се взема предвид при определянето на размера на дължимото от ответника обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ, тъй като релевантен е само общият размер на секторните плащания, които ответникът е трябвало да начисли и заплати на ищеца. Представя към исковата молба под опис документи, всичките относими и необходими за правилното решаване на спора, поради което същите следва да бъдат допуснати за събиране.

Ответникът, в законоустановения едномесечен срок е представил отговор на исковата молба, с който оспорва исковете, като излага съображения за недопустимост на исковете, тъй като са предявени срещу ненадлежна страна, тъй като клонът притежава самостоятелна работодателска правосубектност съгласно § 1 от ДР на КТ и трудовият договор е сключен с него, което е видно от чл.8 от трудовия му договор от 16.11.2021 г., а именно Служителят приема, че Изпълнителният директор на У из Еър Унгария Кфт., клон България, който е Хайко Холм към момента на подписване на настоящия договор, ще

упражнява правата на Работодател. Поради това счита, че трудовият договор, както и всички анекси към него са подпечатани с печата на Клона, който има качество на работодател на ищеца. Оспорва твърденията за незаконност на уволнението са несъстоятелни както следва

Твърди, че при сключването на оспорения трудов договор е бил налице драстичен и устойчив спад в броя на полетите в резултат от пандемията в страната и по света от COVID-19 и ограниченията, наложени пред гражданската авиация и пътниците от отделните държави, който факт е общоизвестен и не се нуждае от доказване. Същият съществувал към края на 2021 г. и обусловил решението на клона да сключи срочен трудов договор на основание чл. 68, ал. 4 КТ, тъй като безсрочната заетост към момента на сключването на трудовия договор не е била икономически оправдана, а и възможна с оглед сигурността и предвидимостта на полетите. В тази връзка излага, че са били налице обективни причини, които попадат в обхвата на понятието по § 1, т. 8 от ДР на КТ. Оспорва твърденията за дължими суми по трудовото му правоотношение, че секторните плащания не са надлежно платени, както и всички твърдения и изчисления на ищеца относно секторите и дължимите му плащания. Съгласно практиката на Уиз Еър, „плащанията за сектор“ се изчисляват и плащат на периоди 21 - 20 число, а не 1-30 число. Поради това ако служител има 100 сектора за месец, но 30 от тях са между 21 и 30 число в месеца, те няма да се платят със заплатата за съответния месец, а ще се платят със заплатата за следващия месец.

Представя към отговора на исковата молба под опис документи, всичките относими, необходими и допустими, поради което следва да бъдат допуснати за събиране.

В становище на ищеца от 28.12.2023г. са изложени съображения за неоснователност на възражението за недопустимост на исковите поради ненадлежен ответник и становище по възраженията на ответника в писмения отговор, представени са писмени доказателства и са направени доказателствени искания. От същите не е връчен препис на ответника.

На първо място съдът приема за неоснователно възражението на ответника за недопустимост на исковите, като в тази връзка взема предвид определение №601/19.07.2022г. по гр.дело № 330/2022г. на ВКС, в което е прието че като надлежни страни в процеса могат да участват както организационно обособената структура - поради призната от Кодекса на труда правоспособност по трудови спорове, така и юридическото лице, в чиято структура е и в чиято правна сфера настъпват правните последици на решението (решение № 25 по гр.д. № 1728/2021 г., III г.о.; решение № 325 по гр.д. № 954/2010 г., IV г.о.) Предвид това, а и с оглед на обстоятелството, че страна по трудовия договор е дружеството, действащо чрез своя клон в България, работодател и надлежен ответник по делото е Уиз Еър Унгария Црт.

По докладваните икове, съдът указва на страните следната тежест на доказване:

1. По иска с правно основание чл.74, ал.4 от КТ съдът указва на страните че доказателствената тежест е съгласно чл.154 от ГПК, а именно всяка от тях следва да докаже своите искания и възражения.
2. По иска за признаване за незаконно и отмяна на уволнението на ищеца, извършено от

ответника със Заповед № 22316 от 16.05.2023 г. на основание чл. 325, ал. 1, т. 3 от КТ и възстановяване на заеманата преди уволнението му длъжност с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 от КТ **тежестта на доказване**, т.е. задължението за установяване законността на уволнението **носи ответникът** по настоящото дело.

3. За да бъде уважен искът с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, във връзка с чл. 225, ал. 1 КТ трябва да се установи, че са настъпили следните факти: 1. да е налице противоправно поведение на работодателя, изразяващо се в незаконно упражняване на потестативното право да прекрати с едностранно волеизявление съществуващото с ищеца трудово правоотношение; 2. ищецът да е претърпял вреди под формата на пропуснати ползи, изразяваща се в невъзможността да полага труд по трудово правоотношение в продължение на шест месеца след уволнението и 3. причинно-следствена връзка между незаконното уволнение и оставането без работа. Установяването на първата и третата предпоставка е обусловена от изхода на правния спор по първия конститутивен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ – за отмяна на уволнението като незаконно. Вторият факт – оставането на ищеца без работа за процесния период следва да бъде установено в процеса на доказване от него.

4. Според чл. 128 КТ работодателят е длъжен да плаща в установените срокове на работника или служителя уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. При предявен иск по чл. 128 КТ в тежест на работника (служителя) е да докаже, че претендираното от него неизплатено възнаграждение действително е било уговорено с работодателя, че то е било част от съдържанието на трудовото правоотношение и, че е претърпял реално уговорената работа, доколкото от тези положителни факти именно работникът черпи изгодни правни последици, за което не сочи доказателства, а в тежест на работодателя е да докаже, че дължимото възнаграждение действително е било изплатено, за което не сочи доказателства.

5. По иска за осъждане на ответника да заплати на ищеца обезщетение по чл. 225 от КТ в размер на 14 856,36 лв. за времето, през което последният е останал без работа вследствие на незаконното уволнение през периода от 19.05.2023 г. до 19.11.2023 г., както законната лихва върху присъдената сума от датата на решението на съда до окончателното изплащане на сумата съдът указва, че за да бъде уважен искът с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, във връзка с чл. 225, ал. 1 КТ трябва да се установи, че са настъпили следните факти: 1. да е налице противоправно поведение на работодателя, изразяващо се в незаконно упражняване на потестативното право да прекрати с едностранно волеизявление съществуващото с ищеца трудово правоотношение; 2. ищецът да е претърпял вреди под формата на пропуснати ползи, изразяваща се в невъзможността да полага труд по трудово правоотношение в продължение на шест месеца след уволнението и 3. причинно-следствена връзка между незаконното уволнение и оставането без работа. Установяването на първата и третата предпоставка е обусловена от изхода на правния спор по първия конститутивен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ – за отмяна на уволнението като незаконно. Вторият факт – оставането на ищеца без работа за процесния период следва да бъде установено в процеса на доказване от него.

6. Според чл. 128 КТ работодателят е длъжен да плаща в установените срокове на работника или служителя уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. При предявен иск по чл. 128 КТ в тежест на работника (служителя) е да докаже, че претендираното от него неизплатено възнаграждение действително е било уговорено с работодателя, че то е било част от съдържанието на трудовото правоотношение и, че е престираал реално уговорената работа, доколкото от тези положителни факти именно работникът черпи изгодни правни последици, за което не сочи доказателства, а в тежест на работодателя е да докаже, че дължимото възнаграждение действително е било изплатено, за което не сочи доказателства.

7. За да възникне парично вземане за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл. 224, ал. 1 КТ, следва да са проявени в обективната действителност две предпоставки – 1. да е прекратено трудовото правоотношение и 2. работникът или служителят да не е ползвал полагащия му се платен годишен отпуск за календарната година на прекратяването или за предходни години. Фактът, че е прекратено трудовото правоотношение и че и са се полагали твърдения брой работни дни платен годишен отпуск, следва да бъде установен от ищеца, а задължението за установяване на обстоятелството, че той е ползвал полагащия му се отпуск, респ. че дължимото обезщетение за неползван платен годишен отпуск е заплатено принадлежи на ответника – работодател.

**ЗА УСТАНОВЯВАНЕ на подлежащите на доказване обстоятелства, СЪДЪТ
ОПРЕДЕЛИ :**

ПРИЕМА приложените към исковата молба писмени доказателства.

ПРИЕМА приложените към отговора на ответника писмени доказателства.

П Р И Е М А приложените становищата на ищеца от 28.12.2023г. писмени доказателства.

ДА СЕ ВРЪЧИ ПРЕПИС от тях на ответника за становище в срок до насроченото открито съдебно заседание.

ДОПУСКА съдебно-счетоводна експертиза със задачи, посочени в становище с вх.№ 373330/28.12.2024г. на ищеца.

НАЗНАЧАВА за изпълнение на задачата вещото лице Р.Г.

ОПРЕДЕЛЯ възнаграждение за вещото лице в размер на 1000,00лева, вносими от ищеца в едноседмичен срок от уведомяването.

ЗАДЪЛЖАВА на основание чл.190 от ГПК ответника в срок до съдебното заседание да представи посочените в т.34 от доказателствените искания в исковата молба, писмени доказателства, като му указва, че на основание чл.190, ал.2 от ГПК непредставянето на горепосочените документи ще се преценява съгласно чл.161 от ГПК.

НА ОСНОВАНИЕ чл. 145, ал.3 от ГПК приканва страните към спогодба, като им указва, че съгласно чл.78, ал.9 от ГПК при приключване на делото със спогодба половината от внесената държавна такса се връща на ищеца, като направените разноски си остават за страните, както са ги направили, ако не е уговорено друго.

Съдът уведомява страните, че за намиране на решение на спора си могат да използват и процедура по медиация. Така те спестяват време, усилия и средства – отпада нуждата от събиране на доказателства, а при постигане на спогодба, ищецът може да поиска да му бъде възстановена половината от внесената държавна такса – чл. 78, ал. 9 ГПК.

УКАЗВА на ответника, че съгласно чл.238, ал.1 от ГПК ако не се яви в първото заседание по делото, без да е направил искане за разглеждането му в негово отсъствие, ищецът може да иска постановяване на неприсъствено решение срещу него или да оттегли иска.

УКАЗВА на ищеца, че съгласно чл.238, ал.2 от ГПК ответникът може да поиска прекратяване на делото и присъждане на разноси или постановяване на неприсъствено решение срещу ищеца, ако той не се яви в първото заседание по делото, не е взел становище по отговора на исковата молба и не е поискал разглеждане на делото в негово отсъствие.

НА ОСНОВАНИЕ чл.146, ал.3 от ГПК дава възможност на страните в срок до съдебното заседание да изложат становищата си във връзка с дадените указания и доклада по делото, както и да предприемат съответните процесуални действия.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

Съдия при Софийски районен съд: _____